

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. Quædam ex motivis Fidei declarantur, & in particulari puritas de
sanctitas doctrinæ Catholica & primò consertur cum Iudaismo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

TOM. II

freno, ab indulgendo voluptatibus, mundi que oblectamentis liberè fruendo coërceantur, ultro oculos ocludunt, nec motiva penetrare volunt, sicque per ignorantiam affectatam Fidem nesciunt, & gravissimè peccant.

IX. *Ostenditur quo pacto licet mysteria sint evidenter credibilia, Fides esse possibile merito-ria.*

Objicies quintò: Actus quibus mysteriis, quæ credenda proponuntur, assentimur sunt merito-rii, ex eo nimirum quòd nos submittamus & captivemus intellectum in obsequium Fidei: quæ autem captivatio aut meritum præbere illi ascensum, quod moraliter videtur, evidens, & cui agrè possumus dissentire? Respondetur, frequenter homines credere ubi evidentiæ non est tanta, in hoc ergo saltem casu est locus captivati-õni & merito. Deinde, ut supra dixi, etiam quando est maxima evidentiæ credibilitatis, manet adhuc, in quibusdam saltem mysteriis, Trinitatis exempli gratia, Incarnationis, &c. locus captivati-õni & merito, ob summam scilicet rerum difficultatem & altitudinem, intellectus creati limites excedentem: unde quantum ad credendum trahit motivorum evidentiæ, tantum retrahit mysteriorum subtilitatis, variaque quæ circa illa occurrunt dubia, quibus magnà ex parte motivorum vis retunditur, mensque in assentiendo retardatur, & relinquitur quasi in æquilibrio. Tandem dico, in eo mereri credentem, & captivare intellectum, quòd majore longè certitudine ac firmitate mysteriis propositis assensum præbeat, iisque adhæreat, quàm motiva credibilitatis requirant. Adde, quantumvis motiva reddant mysterium aliquod evidenter credibile ei cui omnia aut pleraque ex illis applicentur, seu qui oculis ea conspiceret, aut aliunde certò cognosceret, ut plurimum tamen non ita applicantur, sed ab uno aliquo homine, concionatore scilicet, scriptore aut parochò; unde hic multo magis datur locus captivati-õni intellectus, & merito, ut constat.

Quantum motivorum trahunt, mysteriorum difficultas retrahit.

Quòd motiva omnia alicui mysterio applicentur.

SECTIO TERTIA.

Quædam ex motivis Fidei declarantur, & in particulari puritas ac sanctitas doctrinæ Catholicæ, & primò confertur cum Iudaismo.

I. *Ostendendum unde hæc evidentiæ oriatur.*

DIXIMUS Sectionibus præcedentibus mysteria Fidei nostræ esse evidenter credibilia, quod ut clariùs constet, operæ pretium erit nonnulla ex his motivis sigillatim explicare, ut unde hæc Fidei veritatibus evidentiæ accrescat perspiciamus.

II. *Puritas, sanctitas & præstantia Fidei, Catholicæ.*

Primum itaque, quòdque maximi semper momenti ad Fidei nostræ credibilitatem astruendam omnibus visum fuit, est puritas, integritas, & præstantia doctrinæ Catholicæ, utpote in qua nihil continetur non sanum, non sanctum, rectaque rationi apprime consentaneum, nihil denique non Deo, Fidei auctore dignissimum; cum tamen in aliis Sectis varia habeantur vana, falsa, ridicula, & cum ipso naturæ lumine pugnantia, quæque homines in turpitudinis cœnum, viti-õrumque omnium voraginem præcipitant. Christiana proinde religioni meritò applicari potest illud Propheta Regii Psalmo 18. vers. 8. *Lex Domini immaculata, convertens animas: & paulò post: Iustitia Domini recta, latifcantes corda. De aliis vero sectis dici potest, quod olim etiam dixit*

idem Propheta Psal. 118. vers. 85. *Narraverunt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex tua.* Hic ergo aliarum religionum, Judæorum præcipuè, Mahometanorum & hæreticorum dogmata quædam atexam, ut quantum inter Fidei nostræ eorundemque doctrinam quoad puritatem præstantiamque interfit, omnibus innotescat.

Atque ut à Judæis incipiam, quamvis olim fuerint electus Dei populus, veraque inter ipsos floruerit Ecclesia & Fides, utpote qui à Deo edocti fuerunt, & à Prophetis ab eo identidem ad illos missis instituti, ubi tamen immane illud facinus admiserunt, Christum scilicet occidendo, agni que immaculati sanguine manus imbucunt, mirum est in quot quàmque fœdos errores ac deliramenta sint prolapsi, ut ex eorum Thalmud constat, qui liber tot somniis, quæ tamen ab ipsis oracula, Fideique veluti articuli censentur, est repletus, ut unà cum verâ Fide intellectum pariter ingenique vim omnem amittisse videantur. Ex his nonnulla isthæc referam, omnia quippe recensere nimis longum foret, legentique tedium ac nauseam afferrent: sed ex his facilis erit de reliquis conjectura.

III. *Iudæi à verâ, quam olim habebant Fide, ad que deliramenta sine prolapsi.*

Deus, inquit, priùs quàm hunc mundum conderet, in variis sese mundis creandis, & paulò post destruendis exercuit, tum ne otio torpesceret, tum ut diurnâ exercitatione, artem mundum perfectum, qualis hic est, creandi paulatim addiscescet: sicque Deum tyronis instar rudem primò & ignarum fuisse asserunt, longoque usu in perfectum tandem artificem evasisse. Quid Stolidius?

Deus tres primas diei horas in legendo libros legi, tres sequentes in erudiendis infantibus, qui in tenerâ ætate ex hac vitâ decedunt: denique tres ultimas animi laxandi gratia ludendo cum ingentis magnitudinis pisce, Leviathan dicto, infumit.

Deus quoties malorum, que Iudæi à gentilibus patiuntur, reminiscitur, duas lacrimas in Oceanum effundit, & præ dolore pectus utriusque manu contundit. Item Deus semel mentitus est, ut pacem inter Abrahamum & Sarâm litigantes componeret.

Deus quotidie tunicâ linâ indutus vittas seorsim quædam coriacea capiti & brachiis circumdat, & hoc modo ornatus in genua procumbit, & orat.

Deus, inquit, Iudæis præcepit, ut singulis quibusque novilunij sacrificium expiationis peragant ad expiandum scelus à Deo commissum, quando lucem, quam injustè Luna ademerat, Soli attribuit.

Deum asserunt semel quotidie irasci, quo tempore aiunt gallos omnes gallinacos stare uno tantum pede, eorundemque cristas ruborem amittere.

Deum docent in mandatis Indæi dedisse, ut quovis modo, sive vi, sive dolo, sive usurâ, sive furto, bona Christianorum sibi vendicent, eosque brutorum loco habeant, & omni studio conentur è vitâ tollere; gentilibus verò præceptum sibi aiunt, ut nec boni quidquam faciant nec mali.

Si quis, inquit, oraverit facie ad meridiem versâ, sapientiam consequetur; si ad Septentrionem, divitias.

Nihil comedi debet numero paræ, sed impari, hoc enim numero maxime delectatur Deus.

Si Iudæus quispiam Christianum præcipitò propinquum deprehenderit, ipsum statim præcipitare tenetur. Qui plura hujus generis cupit, consulat Sixtum Senensem lib. 2. Bibliot. sanctæ, prope finem, & alios, qui hæc Judæorum somnia latius profequuntur: isthæc verò quæ attuli, abundè ostendunt eam, quam nunc colunt religionem, vanam esse ac futilem, utpote tot ineptiarum, errorum ac blasphemiarum parentem.

SECTIO